

hvilke ere Midlerne dertil? Ved Besvarelsen af dette Spørgsmaal er man ikke kommen videre, end til hvad Justitsministeren meget træffende sagde igaar: Noget maa der gøres. Dette Standpunkt kan jeg fuldkommen erkjende ogsaa som mit; jeg er overbevist om, at der i denne Sag maa gøres Noget. Men nu bliver Spørgsmaalet: Hvad skal der gøres? Ved Forsøget paa at besvare dette Spørgsmaal, maa man komme til at kunne paavise et bestemt Hvad, et bestemt Noget; men et saadant troer jeg endnu ikke er fremkommet fra nogen Side; jeg troer ikke, at Nogen endnu har paavist et saadant bestemt Hvad, som skal gøres. Jeg skal i saa Henseende henvisse til Dtringer, som findes i Motiverne til en anden Lov, der er os forelagt, nemlig Loven om Bygninger i Kjøbstæderne. Der siger Ministeren, at man havde ønsket at forelægge Rigsdagen et omfattende Lovarbejde, sigtende til at varetage Sundhedshensyn ved Opførelse af Bygninger i Kjøbstæderne; men at man, da de betydelige Forarbejder, som udfordredes dertil, og den omfattende Undersøgelse, der maatte gaae forud, ikke have kunnet tilendebringes inden Rigsdagens Sammenkomst, har maattet indskrænke sig til at opstille de allertarveligste Forordninger; og saa henviser man til den discretionaire Myndighed, der ved den her foreliggende Lov bliver Sundhedscommissionerne overdragen. Men Ministeren føler dog, at dette ikke er den rette Vej; det hedder nemlig i Slutningen af de omhandlede Motiver, at man ikke skal undlade at henlede Opmærksomheden paa det Duffelige i, at den omtalte discretionaire Myndighed efterhaanden begrænses nærmere af Lovgivningen, saa at Commissionerne opnaaede et fastere Standpunkt for deres Virksomhed. Her er det jo aldeles klart, at vi mangle dette bestemte „Hvad“. Man opretter Commissioner til at varetage Sundheden; men hvad det egentlig er de skulle gjøre for at varetage Sundheden, kan man ikke paavise. Vil man gjennemgaa Lovforslagets enkelte Bestemmelser, skal man heelt igjennem finde dette stadfæstet. I § 6 hedder det, at Sundhedspolitiet skal træffe de Foranstaltninger, ved hvilke den almindelige Sundhedstilstand kan forbedres, overensstem-

mende med den gjældende Lovgivning — og i Følelsen af, at denne ikke er tilstrækkelig, tilføies der — og de nærmere Bestemmelser, som skulle gives i særlige Vedtægter; men disse Vedtægter ere endnu ikke tilstede, de skulle først staves. Hvorfor siger man ikke, hvad Commissionerne skulle gjøre? Man veed det ikke selv, derfor overlader man det til Andre. Under ordinaire Forhold har man saaledes intet bestemt Hvad at paavise. Vi skulle nu see, hvorledes det stiller sig under extraordinaire Forhold. Naar Pest, Cholera eller anden epidemisk Sygdom af lignende Farlighed udbryder, skal — hedder det i Slutningen af § 12. — Commissionen træffe de meest paatrængende Foranstaltninger og dernæst indberette Sagen til Sundhedsdirectionen; men hvilke ere de meest paatrængende Foranstaltninger? Det siges ikke. Men det siges derimod i § 14, at der for Communes Regering kan foretages enhver Foranstaltning, som ansees nødvendig til at afværge Sygdommens Udbredelse; atter uden at det paapeges, hvilke disse Foranstaltninger skulle være. Det hedder sluttelig, at Enhver skal underkaste sig de af Commissionen givne Befalinger; men, hvad det er, Commissionen tør befale, det siges ikke. Fremdeles hedder det i § 15, hvor man tænker sig, at der kan indtræde Tilfælde, som ikke kunne fyldestgøres ved de extraordinaire Foranstaltninger, der ere omhandlede i de foregaaende Paragrapher; at antager Sygdommen en saa voldsom Charakter, at det almene Vel kræver Anvendelse af de yderste Midler, saa kan Kongen befale, at Formændene i Directionen eller Commissionen faaer en overordentlig Myndighed; men, hvilke disse yderste Midler ere, det siges heller ikke.

Vi have altsaa Commissioner til at varetage løbende Forretninger, men, hvilke disse ere, det siger man ikke. Vi have overordentlige Commissioner til at træffe overordentlige Foranstaltninger, som Communerne skulle betale og Alle skulle underkaste sig; men, hvilke disse Foranstaltninger ere, det har man endnu ikke udfundet, og vi have aldeles extraordinaire Commissioner til at anvende de yderste Midler; men, hvilke disse ere, det siger man heller